

sprawdzenia posiadania przez nich wymaganych kwalifikacji, potrzebnych do pełnienia funkcji majstra.

2. Od egzaminu, o którym mowa w ust. 1, są zwolnieni:

- 1) pracownicy zatrudnieni na stanowiskach majstrów, którzy posiadają dyplom (świadcstwo) majstra w wykonywanym zawodzie;
- 2) pracownicy, posiadający świadectwo ukończenia średniej szkoły technicznej (technika) w zawodzie wykonywanym i odpowiednią praktykę zawodową, której okres — w zależności od branży — powinien być ustalony przez właściwego ministra.

§ 2. Pracownicy, zatrudnieni na stanowiskach majstrów przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia, a nie zwolnieni z mocy § 1 ust. 2 od egzaminu, powinni być poddani egzaminowi w terminie nie dłuższym, niż 6 miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie zarządzenia.

§ 3. 1. Nominację na majstra może otrzymać pracownik dopiero po złożeniu z wynikiem pomyślnym egzaminu.

2. W uzasadnionych przypadkach pracownik może otrzymać nominację na majstra pod warunkiem złożenia egzaminu w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od daty otrzymania nominacji.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach w razie niezłożenia przez pracownika egzaminu w terminie określonym w ust. 2 minister może w drodze wyjątku odroczyć termin zdawania egzaminu na okres nie dłuższy niż dalsze 6 miesięcy lub zezwolić na powtórne złożenie egzaminu.

§ 4. 1. Egzamin obejmuje sprawdzenie teoretycznych i praktycznych wiadomości, wymaganych dla właściwego wykonywania funkcji majstra w danym zawodzie.

2. W szczególności pracownicy poddani egzaminowi na majstra powinni wykazać w swojej specjalności w zakresie potrzebnym do wykonywania ich obowiązków:

- 1) umiejętność praktycznej obsługi maszyn i urządzeń utrzymania ich w ruchu oraz naprawy;
- 2) umiejętność czytania rysunków technicznych i posługiwania się aparatami pomiarowymi;
- 3) znajomość właściwości surowców i półfabrykatów;
- 4) znajomość podstaw technologii wytwarzania;

5) znajomość klasyfikacji produkcji oraz analizy błędów, powstałych z wadliwie przeprowadzonych procesów produkcyjnych;

6) praktyczną umiejętność usuwania przyczyn powodujących braki w produkcji;

7) znajomość organizacji pracy i dokumentacji związanej z rozplanowaniem pracy;

8) znajomość podstawowych zasad współzawodnictwa pracy;

9) znajomość przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy;

10) znajomość regulaminów pracy, obowiązujących systemów płac, zasad normowania pracy, kontroli wykonywanej pracy oraz obliczania wynagrodzenia za wykonywaną pracę;

11) znajomość zasad gospodarki materiałowej.

3. Właściwi ministrowie wydadzą zarządzenia określające szczegółową tematykę egzaminacyjną dla egzaminów na majstrów w podległych im przedsiębiorstwach, ze szczególnym uwzględnieniem praktycznej znajomości zawodu.

§ 5. Egzamin przeprowadza komisja egzaminacyjna powołana przez dyrektora zakładu pracy, a w przypadkach gdy zakład pracy zatrudnia poniżej 300 robotników — przez dyrektora jednostki organizacyjnej nadzłej nad zakładem pracy.

§ 6. W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi:

- 1) kierownik zakładu pracy lub naczelny inżynier jako przewodniczący;
- 2) przedstawiciel właściwego związku zawodowego;
- 3) fachowcy danej branży doborani w zależności od rodzaju składanego egzaminu.

§ 7. Komisja egzaminacyjna wydaje pracownikowi po złożeniu przez niego egzaminu z wynikiem pomyślnym świadectwo uprawniające go do wykonywania zawodu majstra w danej branży. Świadectwo to powinno być podpisane przez członków komisji egzaminacyjnej.

§ 8. Zarządzenie nie dotyczy osób, których kwalifikacje i uprawnienia służbowe stwierdza się na mocy przepisów prawa górniczego.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. E. Szyr

192

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 13 lutego 1952 r.

w sprawie określenia właściwości rzeczowej organów finansowych w zakresie podatku od wynagrodzeń, pobieranego przez płatników władz, urzędów i instytucji państwowych oraz gospodarki społecznej.

Na podstawie art. 6 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Organa finansowe prezydiów powiatowych rad narodowych oraz rad narodowych miast stanowiących powiaty są właściwe rzeczowo w sprawach kontroli, ustalania zobowiązań podatkowych oraz poboru w zakresie podatku od wynagrodzeń, jeżeli płatnikiem tego podatku jest władza, urząd lub instytucja państwowa bądź też jednostka będąca podmiotem gospodarki społecznej.

2. Na terenie m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz innych miast, w których utworzone zostaną dzielnicowe rady narodowe, właściwymi rzeczowo w sprawach, wymienionych w ust. 1, są oddziały finansowe prezydiów dzielnicowych rad narodowych tych miast, do

czasu zaś utworzenia dzielnicowych rad narodowych — oddziały terenowe wydziałów finansowych prezydiów rad narodowych tych miast.

3. Organa finansowe prezydiów rad narodowych, wymienione w ust. 1 i 2, są właściwe rzeczowo również w postępowaniu odwoławczym, jeżeli uznają, że wniesiony środek odwoławczy zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie zobowiązania podatkowego nie przekroczy kwoty 750.— zł; we wszystkich innych przypadkach rzeczowo właściwe są organa finansowe prezydiów rad narodowych hierarchicznie wyższego stopnia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: K. Dąbrowski